

bo, og erhvervet sig en meget bethdelig Praksis, saaledes at det er ganske naturligt, at det at komme til København med en fast aarlig Lønning af 3,000 Kr. ikke vil kunne være noget Væskemiddel for dem, idet de maaste, hvor de bo, have en halv Snæs Tusinde Kr. om Aaret. Man kan saaledes meget godt forudsæ, at de Mænd, man vilde knytte til denne Institution paa Grund af den Anseelse, de have naaet baade hos Publikum og hos deres overordnede, Sundhedsraadet og Ministeren, sige: nej, den Post skotte vi ikke om. Jeg tror derfor, at det er fornuftigt at blive ved det, vi have foreslaaet, nemlig at stille Regeringen frit; en Justitsminister vil ikke undlade at bruge de gode Kræfter, han finder i Provinserne, naar Lejlighed dertil gives ham.

Over for hvad det ærede 4de Medlem for 1ste Kreds (Det. Hansen) ansøgte med Hensyn til vort Vædringsforslag til § 9, skal jeg gøre nogle Bemærkninger. Jeg skal kun sige, at alt, hvad det ærede Medlem ansøgte, for saa vidt det overhovedet havde noget paa sig, har været gjort til Genstand for Drøftelse i Udvalget, men selvfølgelig skulle i øvrigt hans Bemærkninger ikke blive upaaagtede. Naturligvis have vi haft Dje for, at egentlig strengt taget hører Bestemmelsen om Læger lige saa lidt hjemme i denne Lov, som den tilsvarende Bestemmelse for Apotekere, Apotekermehjælpere og Jordemødre, idet de tværtimod maatte høre hjemme paa en Lov, der ordnede i Almindelighed Lægevesenet, Apotekervæsenet osv. Det have vi naturligvis lige saa godt set med Hensyn til Lægevesenet, som vi have set det — hvad vore Bemærkninger vise — med Hensyn til Apotekervæsenet, men der er netop en stor Forskel. For Apotekernes Vedkommende har man Bestemmelser om, hvorledes man kan stride ind imod dem ved Domstolene, for saa vidt som de begaa Fejl, Brud paa deres Forpligtelser o. s. v. Men det er det, man ikke har med Hensyn til Lægerne, hvoraf det ogsaa følger, at de Betragtninger, som ere komne frem med Hensyn til Apotekervæsenet, just ikke passe med Hensyn til Lægerne, og omvendt. Og det turde være mindre hensigtsmæssigt at vente med at tage en saadan Bestemmelse, til man fik den store Reform for Lægestandens Vedkommende gennemført, thi ingen ved jo, hvornaar det vil ske, og jeg tror, det vil stille sig vanskeligere at faa den gennemført end denne Lov om det overordnede Sundhedsraad. Derfor tale praktiske Hensyn for, at man saaledes her med beraad Hu tager et eller andet med, som strengt taget hører ind under en anden Materie.

Naar det ærede Medlem finder, at Ordningen i Paragraffen ikke var saa heldig, saa tror jeg ikke, det forholder sig saa. I øvrigt har det ogsaa været drøftet i Udvalget, hvilken Plads disse Sætninger skulle have, som omhandle, i hvilke specielle Tilfælde en Læges Forhold maatte anses at være et saadant, at det ikke kunde tilstedes ham at fortsætte sin Virksomhed, og vi fandt saa, at det var naturligt at sætte dem paa det Sted, hvor der tales om Domsvirksomheden. Der var ganske vist Tale om at flytte disse Sætninger op paa et andet Sted, men vi vare enige om, at det ene — saaledes som ogsaa den ærede Justitsminister udtalte — ses under Belysning af det andet; det er naturligt, at Bestemmelsen findes inde, hvor der tales om Virksomheden af de Retter, der skulle give Præmisserne; men som vi ogsaa vare opmærksomme paa, naar det gives der, saa er det ogsaa bindende for Sundhedsraadet og for Justitsministeriet, idet de ikke vilde kunne sjerne Lægerne i andre Tilfælde, end hvor de kunne fjernes ved Domstolene.

Hvad angaar Ordene „hvori samtlige lægekyndige tilforordnede deltage“ og Spørgsmaalet, om Medlemmerne af Raadet ikke skulle være til Stede, skal jeg sige, at det er naturligvis Meningen, at de skulle være til Stede. At der her kun tales om, at samtlige lægekyndige tilforordnede ere til Stede, er, fordi det er en Undtagelse fra Bestemmelsen i § 2, hvor der staar, at det beror paa Raadets Formand, hvorvidt de tilforordnede skulle tilkaldes. Her er det bestemt, at de alle skulle tilkaldes. Der kunde maaste være Anledning til at forandre dette Udtryk til „hvori samtlige lægekyndige tilforordnede tilkaldes“, idet jeg villig vil indrømme; at hvis en er blivende syg, kunde det ellers have sine Vanskeligheder, men for øvrigt tror jeg ikke, det vilde være i Strid med, hvad der er foreskrevet, at Raadet, dersom en er blivende syg, behandler Sagen uden ham, idet det, at alle skulle deltage, maa forstås: for saa vidt ingen er absolut forhindret deri. Vi maa huske, at saaledes som det hele er ordnet, faar denne Bestemmelse om, at samtlige lægekyndige tilforordnede absolut skulle være til Stede, en ganske anden Betydning end tidligere, da den enstemmige Endstilling skulde være absolut Betingelsen for, at vedkommende kunde fjernes. Men det skal tages under Overvejelse, hvorvidt vi skulle forandre dette „hvori samtlige lægekyndige tilforordnede deltage“ til „hvortil samtlige lægekyndige tilforordnede tilkaldes“.

Saa var der forskellige andre Bemærkninger, som det ærede Medlem fremsatte, til